Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. december 2012 *

»Forordning (EF) nr. 1393/2007 — forkyndelse af dokumenter — part, som har bopæl på en anden medlemsstats område — repræsentant, som har bopæl på det nationale område — foreligger ikke — processkrifter, der tilføres sagens akter — formodning om kendskab«

I sag C-325/11,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Rejonowy w Koszalinie (Polen) ved afgørelse af 15. juni 2011, indgået til Domstolen den 28. juni 2011, i sagen:

Krystyna Alder

Ewald Alder

mod

Sabina Orłowska

Czeslaw Orłowski,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano (refererende dommer), og dommerne A. Borg Barthet, E. Levits, J.-J. Kasel og M. Berger,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. september 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

— K. Alder og E. Alder ved adwokat K. Góralska

— S. Orłowska og C. Orłowski ved juridisk konsulent F. Pniewska

— den polske regering ved B. Czech, M. Arciszewski og M. Szpunar, som befuldmægtigede

* Processprog: polsk.

— den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Varone

— den portugisiske regering ved R. Chambel Margarido og L. Inez Fernandes, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved A.-M. Rouchaud-Joët og A. Stobiecka-Kuik, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. september 2012,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT L 324, s. 79) samt af artikel 18 TEUF.

2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Krystyna Alder og Ewald Alder (herefter »ægtefællerne Alder«) og Sabina Orłowska og Czeslaw Orłowski (herefter »ægtefællerne Orłowski«) vedrørende den begæring, som de førstnævnte har fremsat, om genoptagelse af sagen om betaling af en pengefordring, som de havde anlagt mod de sidstnævnte.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af 6.-8. og 12. betragtning til forordning nr. 1393/2007:

»(6) En effektiv og hurtig afvikling af de civilretlige procedurer kræver, at retslige og udenretslige dokumenter fremsendes direkte og ved hjælp af hurtige midler mellem de af medlemsstaterne udpegede lokale instanser. Medlemsstaterne kan oplyse, at de har til hensigt kun at udpege én fremsendende instans eller én modtagende instans eller en enkelt instans til at varetage begge funktioner i en periode på fem år. En sådan udpegelse kan imidlertid forlænges hvert femte år.

(7) En hurtig fremsendelse forudsætter, at alle egnede midler anvendes, dog under overholdelse af visse krav vedrørende det modtagne dokuments læselighed og pålidelighed. En sikker fremsendelse kræver, at det fremsendte dokument ledsages af en formular, som skal udfyldes på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på forkyndelsesstedet eller på et andet sprog, som accepteres af den modtagende medlemsstat.

(8) Denne forordning bør ikke finde anvendelse på forkyndelse af et dokument over for en parts godkendte repræsentant i den medlemsstat, hvor retssagen finder sted, uanset partens bopæl.

[…]

(12) Den modtagende instans bør under anvendelse af formularen give adressaten skriftlig underretning om, at han kan nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, i forbindelse med forkyndelsen eller ved at returnere dokumentet til den modtagende instans senest en uge efter, hvis det ikke er affattet enten på et sprog, som han forstår, eller på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på forkyndelsesstedet. Denne bestemmelse bør også finde anvendelse på

den efterfølgende forkyndelse, hvis adressaten har gjort brug af sin ret til at nægte at modtage dokumentet. Disse bestemmelser om nægtelse bør også finde anvendelse på forkyndelse ved diplomatiske eller konsulære repræsentanter, postforkyndelse og direkte forkyndelse. Det bør fastsættes, at forkyndelsen af det dokument, der nægtes modtaget, kan afhjælpes ved at forkynde en oversættelse af dokumentet for adressaten.«

4 Forordningens artikel 1 bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse i civile og kommercielle sager, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for at blive forkyndt dér. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (»acta jure imperii«).

2. Denne forordning finder ikke anvendelse, når adressen på den person, for hvem dokumentet skal forkyndes, ikke er kendt.

[…]«

5 Forordningens artikel 4, stk. 3 har følgende ordlyd:

»Det dokument, der ønskes fremsendt, skal ledsages af en anmodning udfærdiget under anvendelse af formularen i bilag I. Formularen skal udfyldes på modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted, eller på et andet sprog, som modtagerstaten har meddelt, at den kan acceptere. Hver medlemsstat skal angive, hvilket andet eller hvilke andre af Den Europæiske Unions institutioners officielle sprog end dens eget eller dens egne den kan acceptere, at formularen udfyldes på.«

6 Artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 bestemmer:

»Rekvirenten skal af den fremsendende instans, som han overdrager dokumentet til med henblik på fremsendelse, underrettes om, at adressaten kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på et af de i artikel 8 omhandlede sprog.«

7 Forordningens artikel 14 bestemmer:

»Hver medlemsstat har adgang til at lade retslige dokumenter forkynde for personer, der er bosat i en anden medlemsstat, direkte med posten ved anbefalet brev med modtagelsesbevis eller tilsvarende.«

8 Forordningens artikel 19, stk. 1, fastsætter:

»Når en stævning eller et tilsvarende dokument har skullet sendes til en anden medlemsstat med henblik på forkyndelse efter denne forordning, og sagsøgte ikke er mødt, må dommeren ikke afgøre sagen, før det er fastslået:

a) at dokumentet er forkyndt ved anvendelse af en af de fremgangsmåder, der har hjemmel i modtagerstatens lovgivning for forkyndelse af dokumenter i indenlandske sager for personer, som opholder sig på dens territorium, eller

b) at dokumentet faktisk er afleveret til sagsøgte eller på hans bopæl i overensstemmelse med en anden fremgangsmåde, som har hjemmel i denne forordning

og at forkyndelsen eller afleveringen i hvert af disse tilfælde har fundet sted i så god tid, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser under sagen.«

Polsk ret

9 Artikel 1135[5] i retsplejeloven i borgerlige sager (herefter »retsplejeloven«) bestemmer:

»1. Når en part, der har bopæl, sædvanligt opholdssted eller hjemsted i udlandet, ikke har udpeget en rettergangsfuldmægtig med bopæl i Polen, er parten pligtig at udpege en befuldmægtiget i Polen, for hvem forkyndelse kan ske.

2. Udpeges ingen befuldmægtiget, for hvem forkyndelse kan ske, forbliver de parten tiltænkte retslige dokumenter i sagsakterne, og de betragtes som forkyndt. Parten skal have meddelelse herom i forbindelse med den første forkyndelse. Endvidere skal parten have meddelelse om muligheden for at afgive svar på stævningen og fremsætte skriftlige bemærkninger, samt om, hvem der kan udpeges som befuldmægtiget.«

10 Retsplejelovens artikel 401 bestemmer:

»Der kan anmodes om genoptagelse på grund af ugyldighed:

1) hvis en person ubehørigt har udgjort en del af rettens sammensætning, eller hvis den dommer, som har truffet afgørelsen, var inhabil i henhold til loven, og hvis parten ikke har haft mulighed for at fremsætte habilitetsindsigelse, før afgørelsen får retskraft

2) hvis en part ikke havde partsevne, eller hvis parten ikke var behørigt repræsenteret eller retsstridigt er blevet afskåret fra at varetage sine interesser i sagen; dog kan anmodning om genoptagelse af sagen ikke fremsættes, hvis hindringen for at handle er ophørt, før afgørelsen får retskraft, eller hvis den manglende repræsentation er blevet gjort gældende i stævningen, eller hvis parten har bekræftet gennemførelsen af sagens trin.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

11 Den 20. november 2008 anlagde ægtefællerne Alder, der er bosiddende i Tyskland, sag ved Sąd Rejonowy w Koszalinie mod ægtefællerne Orłowski, der er bosiddende i Polen, med påstand om opfyldelse af en pengefordring.

12 Sąd Rejonowy w Koszalinie oplyste sagsøgerne om deres forpligtelse til inden for en frist på en måned at oplyse navnet på en befuldmægtiget i Polen, for hvem forkyndelse af retslige dokumenter kunne ske, og gjorde dem opmærksom på, at hvis der ved udløbet af fristen ikke var blevet udpeget en repræsentant, ville de til sagsøgerne rettede dokumenter blive tilført sagens akter og ville blive betragtet som forkyndt.

13 Da ægtefællerne Alder ikke udpegede nogen befuldmægtiget, for hvem forkyndelse kunne ske i Polen, blev den til sagsøgerne stilede indkaldelse til retsmødet den 5. juni 2009 samt de af ægtefællerne Orłowskis indgivne påstande tilført sagens akter i henhold til reglen om, at disse dokumenter betragtes som forkyndt for sagsøgerne i henhold til retsplejelovens artikel 1135[5]. Sagsøgerne mødte ikke til nævnte retsmøde, hvor Sąd Rejonowy w Koszalinie optog de forelagte beviser og afsluttede den mundtlige forhandling. Samme dag blev der afsagt frifindelsesdom, som ikke blev anket, og som således fik retskraft.

14 Den 29. oktober 2009 anmodede sagsøgerne Sąd Rejonowy w Koszalinie om genoptagelse af sagen om betaling af pengefordringen og nedlagde påstand om ophævelse af nævnte dom, og at sagen blev undergivet fornyet behandling. I denne forbindelse har sagsøgerne bl.a. gjort gældende, at de var blevet afskåret fra at varetage deres interesser i sagen, da de rent faktisk ikke var blevet indkaldt til

retsmødet. Ved at undlade at forkynde de retslige dokumenter på deres adresse i Tyskland har den forelæggende ret derfor handlet i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet og har overtrådt bestemmelserne i forordning nr. 1393/2007.

15 Ved dom af 23. juni 2010 forkastede Sąd Rejonowy w Koszalinie anmodningen om genoptagelse med henvisning til, at den polske retsplejelov var i overensstemmelse med EU-retten. Som følge af den af sagsøgerne iværksatte anke ophævede Sąd Okręgowy w Koszalinie den nævnte dom under henvisning til, at den antagelse, hvorefter forkyndelsen blev betragtet som foretaget, var i strid med forordning nr. 1393/2007, og hjemviste sagen til Sąd Rejonowy w Koszalinie til fornyet behandling.

16 Sąd Rejonowy w Koszalinie har imidlertid anført, at den ikke deler denne analyse. Retten er nemlig af den opfattelse, dels at forordning nr. 1393/2007 ikke finder anvendelse i hovedsagen, for så vidt som forordningen kun regulerer de tænkte tilfælde, hvor et retsligt dokument skal forkyndes i en anden medlemsstat i medfør af nationale procesregler. Dels har retten under hensyntagen til artikel 18 TEUF fundet, at reglen, hvorefter dokumenterne betragtes som forkyndt, ikke bevirker en direkte forskelsbehandling, og at selv hvis den skulle udgøre en indirekte forskelsbehandling, er den under alle omstændigheder begrundet i dens formål om at sikre et effektivt sagsforløb under hensyntagen til de vanskeligheder og omkostninger, der er forbundet med forkyndelse af dokumenter i udlandet, henset til deres uigennemførlige karakter.

17 På denne baggrund har Sąd Rejonowy w Koszalinie besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal […] artikel 1, stk. 1, i […] forordning […] nr. 1393/2007 […] [og] artikel 18 [TEUF] fortolkes således, at det er tilladt at lade retslige dokumenter, der er rettet til en part med bopæl eller sædvanligt ophold i en anden medlemsstat, forblive i sagsakterne med den følge, at dokumenterne betragtes som forkyndt, når denne part ikke har udpeget nogen befuldmægtiget, for hvem forkyndelse kan ske, som har bopæl i den medlemsstat, hvor retssagen verserer?«

Om det præjudicielle spørgsmål

18 Med sit spørgsmål ønsker Sąd Rejonowy w Koszalinie nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, og i givet fald artikel 18 TEUF, skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter retslige dokumenter, der er rettet til en part, som har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, forbliver i sagsakterne med den følge, at dokumenterne betragtes som forkyndt, når denne part ikke har udpeget nogen befuldmægtiget, for hvem forkyndelse kan ske, som har bopæl i den førstnævnte stat, hvor retssagen verserer.

19 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål må anvendelsesområdet for forordning nr. 1393/2007 indledningsvis præciseres for at undersøge, om den omfatter forkyndelsen af retslige dokumenter under de omstændigheder, der er fastlagt i denne forordning, herunder bl.a. de omstændigheder, der er anført i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, eller, som den polske regering har gjort gældende, om nævnte forordning kun finder anvendelse, når sådanne dokumenter skal forkyndes i en anden medlemsstat i medfør af de procesregler, der er gældende i den stat, hvor sagen verserer.

20 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ordlyden af samme forordnings artikel 1, stk. 1, præciserer, at forordningen finder anvendelse i civile og kommercielle sager, »hvor et retsligt […] dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for at blive forkyndt dér«.

21 Hvis det antages, således som den polske regering hævder, at selve teksten i bestemmelsen ikke indeholder nogen udtrykkelig angivelse med hensyn til de omstændigheder, hvorunder et sådant dokument »skal« forkyndes fra en medlemsstat til en anden, forholder det sig ikke desto mindre således, at en sammenholdelse med andre bestemmelser i forordning nr. 1393/2007 giver nyttige præciseringer i så henseende.

22 Dels foreskriver artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1393/2007 navnlig udtrykkeligt, at forordningen ikke finder anvendelse, når adressen på den person, for hvem dokumentet skal forkyndes, ikke er kendt.

23 Dels anføres det i ottende betragtning til nævnte forordning, at sidstnævnte ikke bør finde anvendelse på forkyndelse af et dokument over for en parts godkendte repræsentant i den medlemsstat, hvor retssagen finder sted, uanset partens bopæl.

24 Det fremgår således af den systematiske fortolkning af den pågældende forordning, at den kun fastsætter to omstændigheder, hvorunder forkyndelsen af et retsligt dokument mellem medlemsstaterne er undtaget fra dens anvendelsesområde, nemlig dels når adressatens bopæl eller sædvanlige opholdsted er ukendt, dels når sidstnævnte har udpeget en godkendt repræsentant i den stat, hvor retssagen verserer.

25 I de andre tilfælde – således som generaladvokaten har fremhævet i punkt 49 i forslaget til afgørelse – er forkyndelsen af et retsligt dokument nødvendigvis omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1393/2007, så snart adressaten for dette dokument er bosiddende i udlandet, og skal følgelig, som fastsat i forordningens artikel 1, stk. 1, foretages med de midler, som er indført ved selve forordningen med henblik herpå.

26 Eftersom en sådan løsning følger direkte af nævnte forordnings kontekst, fjerner den ligeledes grundlaget for den polske regerings opfattelse, hvorefter det er i lyset af den nationale ret i den medlemsstat, på hvis territorium sagen verserer, at de omstændigheder, hvorunder et retsligt dokument »skal« forkyndes i en anden medlemsstat i henhold til samme forordning, skal identificeres.

27 Såfremt den nationale lovgiver overlades opgaven at afgøre, i hvilke tilfælde en sådan nødvendighed gør sig gældende, vil det nemlig hindre enhver ensartet anvendelse af forordning nr. 1393/2007, eftersom det ikke er udelukket, at der i medlemsstaterne findes forskellige løsninger (jf. i denne retning dom af 8.11.2005, sag C-443/03, Leffler, Sml. I, s. 9611, præmis 44).

28 Når dette er præciseret, må det fastslås, at for så vidt som forkyndelsen af retslige dokumenter under omstændigheder som dem, der er anført i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, henhører under anvendelsesområdet for forordning nr. 1393/2007, er det i lyset af dennes system og formål, at en sådan lovgivnings forenelighed med EU-retten bør undersøges, idet lovgivningen indfører en regel, hvorefter forkyndelsen betragtes som foretaget ved, at de retslige dokumenter forbliver i sagsakterne, når den part, der er bosiddende i udlandet, ikke har udpeget en befuldmægtiget til at modtage de nødvendige forkyndelser i Polen.

29 Hvad for det første angår systemet i forordning nr. 1393/2007 skal det bemærkes, at sidstnævnte, der er vedtaget på grundlag af artikel 61, litra c), EF, tilsigter, som det fremgår af anden betragtning hertil, at indføre en ordning for forkyndelse inden for Fællesskabet med henblik på, at det indre marked kan fungere tilfredsstillende (jf. i denne retning dom af 25.6.2009, sag C-14/08, Roda Golf & Beach Resort, Sml. I, s. 5439, præmis 53-55).

30 For at sikre en effektiv og hurtig afvikling af de civilretlige procedurer bestemmer forordningens artikel 2 i denne forbindelse, sammenholdt med sjette betragtning hertil, at retslige dokumenter i princippet fremsendes mellem »fremsendende instanser« og »modtagende instanser«, som er udpeget af medlemsstaterne.

31 Desuden fastsætter afdeling 2 i forordning nr. 1393/2007 andre mulige former for fremsendelse uden at opstille en rangorden mellem dem (dom af 9.2.2006, sag C-473/04, Plumex, Sml. I, s. 1417, præmis 19-22), såsom fremsendelsen ad konsulær eller diplomatisk vej såvel som forkyndelse ved diplomatiske eller konsulære repræsentanter, postforkyndelse, ved anmodning fra enhver interesseret, direkte ved stævningsmænd, embedsmænd eller andre kompetente personer i modtagerstaten.

32 Eftersom disse former for fremsendelse af retslige dokumenter er de eneste, der udtømmende er fastsat ved det system, som er indført ved nævnte forordning, må det imidlertid konstateres, at forordningen ikke efterlader nogen plads til og således er til hinder for en fiktiv forkyndelsesprocedure som den, der er gældende i Polen i medfør af retsplejelovens artikel 1135[5].

33 Denne konstatering støttes i øvrigt af formålet med den pågældende forordning.

34 I denne forbindelse bemærkes, at denne forordning, som det fremgår af anden betragtning hertil, ganske vist har til formål at forbedre og fremskynde fremsendelsen af retslige dokumenter mellem medlemsstaterne (jf. i denne retning dom af 8.5.2008, sag C-14/07, Weiss und Partner, Sml. I, s. 3367, præmis 46, og dommen i sagen Roda Golf & Beach Resort, præmis 54).

35 Som Domstolen allerede har fastslået, kan disse formål ikke virkeliggøres ved på nogen som helst måde at svække adressaternes ret til forsvar, som afledes af retten til en retfærdig rettergang, der er knæsat i artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950 (jf. i denne retning Weiss und Partner-dommen, præmis 47).

36 I overensstemmelse hermed, som generaladvokat har anført i punkt 46 og 47 i forslaget til afgørelse, tilsigter flere bestemmelser i forordning nr. 1393/2007 udtrykkeligt at forene en effektiv og hurtig fremsendelse af retslige dokumenter med kravet om at sikre en tilstrækkelig beskyttelse af adressaternes ret til forsvar og dette navnlig gennem sikkerheden for en reel og faktisk modtagelse af disse dokumenter.

37 Navnlig fastsætter forordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, sammenholdt med 12. betragtning hertil, nødvendigheden af, at forkyndelsen af retslige dokumenter foretages under anvendelse af en formular, og at denne oversættes til at sprog, som adressaten forstår, eller til modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende stat, til mindst et af de officielle sprog på det sted, hvor denne forkyndelse skal finde sted.

38 Endvidere pålægger artikel 14 i forordning nr. 1393/2007 alle medlemsstater, der har valgt at forkynde med posten, at forkynde retslige dokumenter ved anbefalet brev med modtagelsesbevis.

39 Under samme synsvinkel forpligter forordningens artikel 19, stk. 1, dommeren i afsenderstaten til at udsætte sagen, hvis sagsøgte ikke giver møde, indtil det er fastslået, at stævningen er blevet forkyndt i tide ved anvendelse af en af de fremgangsmåder, der har hjemmel i modtagerstatens lovgivning, eller at dette dokument faktisk er afleveret til sagsøgte eller på hans bopæl i overensstemmelse med en anden fremgangsmåde, som har hjemmel i nævnte forordning, i så god tid, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser under sagen.

40 I denne forbindelse skal det konstateres, at en fiktiv forkyndelsesmekanisme som den, der er fastsat i retsplejelovens artikel 1135[5], er uforenelig med opfyldelsen af målsætningen om beskyttelse af retten til forsvar som omhandlet i forordning nr. 1393/2007.

41 Som generaladvokaten har anført i punkt 52-54 i forslaget til afgørelse, fører denne mekanisme til, at retten for adressaten for et retsligt dokument – hvis bopæl eller sædvanlige opholdssted ikke er i den medlemsstat, hvor sagen verserer – til reelt og faktisk at modtage dette dokument mister enhver

effektiv virkning, og dette navnlig på grund af den omstændighed, at hverken kendskab til det retslige dokument i tide til at kunne forberede sit forsvar eller oversættelsen af dokumentet er blevet sikret nævnte adressat.

42 På grundlag af samtlige disse betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter retslige dokumenter, der er rettet til en part, som har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, forbliver i sagsakterne med den følge, at dokumenterne betragtes som forkyndt, når denne part ikke har udpeget nogen befuldmægtiget, for hvem forkyndelse kan ske, som har bopæl i den førstnævnte stat, hvor retssagen verserer.

Sagens omkostninger

43 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter retslige dokumenter, der er rettet til en part, som har bopæl eller sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, forbliver i sagsakterne med den følge, at dokumenterne betragtes som forkyndt, når denne part ikke har udpeget nogen befuldmægtiget, for hvem forkyndelse kan ske, som er bosiddende i den førstnævnte stat, hvor retssagen verserer.

Underskrifter